

skulde komme hen til ham og bede om Forladelse. I det Sekund, deres Øjne mødtes, var hans Blik en Tordenkile.

Skønt hun sad med bortvendt Ansigt, mærkede hun ogsaa nu hele Tiden hans straffende Blik paa sig. Men hun følte ikke stort andet derved end et rent legemligt Ubehag. Og hun tænkte ved sig selv, at det i hvert Fald var en Lykke, at det ikke blev hos ham, hendes vildfarne Kærlighed havnede. Hvor mange Gange bedre og sandere var dog ikke Karsten From med alle sine Skrøbeligheder end denne Selvfærdighedens Apostel!

For ikke at blive nødt til at passere ham stod hun af allerede paa Kongens Nytorv, hvor der blev aabnet ud til Vognens Forperron. Hun skraade derefter over Torvet og gik mod Sædvane hjem gennem Store Kongensgade, mens Pastor Gaardbo kørte videre ad Bredgade ud til Rigsdagsbygningen.

For ikke at blive udfrittet af Moderen om Aftenens Begivenhed tilbragte hun det meste af Dagen inde hos sig selv. Hun sad i sin Armstol med halvlukkede Øjne og følte sig som lam paa Sjælen. »Hvad nu?« tænkte hun flere Gange ganske højt. — Hun tilhørte nu atter Ensomheden. Naar hun vaagnede om Morgenens, vilde Dagen atter ligge foran hende som en endeløs øde Landevej, der førte ud til det evige Mørke. Fortiden vilde igen blive hendes